

Fe

Segurament, la vivència de la fe en cadascun de nosaltres ha passat per diferents etapes a la vida. En la infantesa, ens la transmetien els grans, amb visions similars o diverses (els pares, la parròquia, l'escola religiosa...), i nosaltres l'interioritzàvem amb una barreja de màgia i aprenentatges, això sí, amb aquella transparència dels infants. Recordo perfectament la meva primera comunió com un moment de fe absoluta, amb el cor bategat tant fort que em semblava que les nenes que tenia al costat el devien sentir des de fora, quan s'acostava la primera trobada amb Jesús. Crec que mai tindrè un sentiment de fe com aquell dia.

D'adolescents i de joves tots evolucionem, és el moment de qüestionar-nos-ho tot, d'ensopegar, d'aixecar-nos... Jo no vaig perdre la fe, simplement vaig pensar que, com no encaixava gaire amb l'església que coneixia, podria viure la fe jo sola, preguntant, llegint... En fer-me més gran ja vaig veure que la fe en solitari és difícil de viure, si no tens algú per compartir-la, si no en parles amb ningú...

Anys més tard vaig poder compartir el meu camí de fe, i només puc que donar gràcies de totes les persones creients, també molt diverses, que he conegut i de qui aprenc. Alhora, d'adults, evidentment, és moment de tornar-nos-ho a preguntar tot, a plantejar tot. I anar a parar a l'essència de la nostra fe, al centre, que és la comunió: el Pa i el Vi, que són Jesús. Potser ja no sóc capaç de viure la comunió amb aquella absoluta transparència de la infantesa... però m'agrada intentar sentir-ho així. Crec que Jesús hi és, que el Regne hi és, i que hi ha alguna cosa més enllà del que veiem i que algun dia comprendrem.

Tots, d'una o altra manera, hem fet el nostre procés, i alguns, sense saber exactament per què, ens considerem creients. I agraïm retrobar-nos a l'entorn d'aquesta Taula, d'aquest Pa i d'aquest Vi.

M.J.H.